

Kostely jsou velmi neobyčejnými místy. Místy dotyku nebe se zemí, duchovního spojení člověka s Bohem, paschálního tajemství Krista a eucharistického mystéria. Jsou to objekty plné tajných zákoutí a zvláštních míst, která jsou často věřícím běžně nedostupná. Jedním z takových míst ve starých svatyních bylo sakrárium, nazývané také piscinium. Zrovna takové sakrárium bylo objeveno nedávno i v opolské katedrále.

Podívejte se níže. Sakrárium je hned nad současnou podlahou katedrály. Jedná se o nevelký výklenek s obloukovým tvarem, dosti hluboký, s malým odtokem uvnitř. Bylo objeveno teprve nedávno, během opravy katedrály. Nacházelo se pod tlustou vrstvou omítky, která pokrývala boční zeď levé lodi katedrály.

Hned vedle sakrária byl objeven další zazděný výklenek – vybílený, ne příliš hluboký, ale poměrně vysoký. Možná tam kdysi stála socha biblické postavy nebo nějaký svatý církve. Pokud se na ten výklenek podíváme pozorněji, tak si všimneme, že je ve výšce očí dospělé osoby vyryté datum – rok 1871. Ve výklenku byla také objevena vizitka stavební firmy z Berlína zavěšená na starém hřebu. Jistě té firmy, která toto místo před půldruhým stoletím zazdila.

Ale zpět k sakráriu – kdysi to bylo speciální místo v kostele, do kterého se odkládaly opotřebované zbytky z liturgických obřadů, např. zbytky svěcené vody.

Byl tam rovněž ukládán popel ze spálené vaty, kterou se provádělo pomazání, nebo se tam vylévala voda, ve které se pralo tzv. kalichové prádlo, tzn. dekorativní fragmenty materiálů, které kněží používali během liturgií. Vše především z toho důvodu, aby byly důstojně odstraněny zbytky toho, co zůstávalo po ukončení svatého obřadu, a aby se tak nezneuctilo nic z toho, co sloužilo k uctívání Nejvyššího.

Sakrária byla nejčastěji umísťována poblíž oltáře. Sakrárium nalezené v opolské katedrále tak může být ještě dalším signálem potvrzujícím to, že se původní kostel nacházel zrovna na tomto místě.

Pokud se podíváte vzhůru na vysokou zeď, v jejíž dolní části se nachází sakrárium, můžete si všimnout, že je na ní mnoho stop po rekonstrukcích - starobylé oblouky, různé cihlové vzory, spáry či jemné prohlubně ve stěnách. Jsou jako jizvy na lidském těle, které bylo mnohokrát operováno a sešíváno. Sledujíc jejich kontury můžeme pustit uzdu své fantazii a představit si, jak mohla opolská svatyně vypadat v období prvních Piastovců a pak v průběhu dalších staletí...